

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Καί δω . Μην ἀπελιπίστετε, κύριε κόμη . Ένα μεγάλο πρόσωπο, από τόν οίκο τού Μονμορανσύ, ενδιαφέρεται γιά σας .

— Μην τό πιστεύετε αυτό, Άνθούλα ! φώναξε ό κόμη; . Ό οι οί φίλοι τού Μονμορανσύ εινε έχθροί μου !...

Ένώ ό κόμης μιλούσε μιά θλίβρη σκέψη πέρασε γιά μιά στιγμή από τού μυαλό του . Μήπως ή νέα αυτή ήταν όργανο τών έχθρών του; μήπως τού την έστειλαν γιά να τού πάρη μέ τρόπο καμιά έκμιστηρησία ! Μά ό Κανδάλ έδιώξε άμέσως ; άπ' τού μυαλό του την ύποψια αυτή... Τά λόγια της Άνθούλας φανέρωσαν τόση ψυχική άγνοησία, όπως ήταν άδύνατο να κάνει ή νέα την άιτία αυτή...

— Ναί, είμαι βεβαία γι' αυτό που σας λέω, έξακολούθησε ή νέα . Έίστε καλύτερα άπόψε τού Ρεθύδι κύκλος να σας βγάλουν από τού έλευινό αυτό υπόγειο — τού οποίου ή δηλητηριασμένη άίμοσφαιρα μπορεί να καταβάλη και τόν πιο γερό οργανισμό μέσα σε δεκαπέντε μέρες — και να σας μεταφέρουν σε κανένα από τά ετήλια και εύεργα κελιά τού πύργου .

— Ω ! Άνθούλα ! είπε τότε μέ θλιβερό τόνο ό Κανδάλ, γιαντά θέλεις να χελάς; τόν έαυτό σου ; Έγώ είμαι ένας υποχρήσιος γιά τήν κρημιά !... Όπως όμως και άν έχη τού πράγμα, πρέπει να είσαι βεβαία πώς; διν θά πάγω, μέχρι της τελευταίας μου πνοής να συλλογίζομαι άόενα — έόενα που μου παραστάθηκαν στίς κρίσιμες αυτές στιγμές της ζωής μου σαν άγγελοι παραγγελιας και κυλοσώνης !...

— Ω ! μη μιλάτε έτσι, κύριε κόμη, σόν να σας έχουν ήδη καταδικάσει σε θάνατο, γιαντά με κανένα να ύποψοφω !... τού είπτε κίεταυτικά ή νέα... Μά, να ! άκουτε, σημαίνει ό κόδων . Ό δεσμοφύλαξ θα κάνει σε λίγο την έφοδο και δέν πρέπει να μάς βοη έδω... Έγώ ηγαίωνα... Θάρος, κύριε κόμη !... Θά ξανόρθω να σας δω, πριν σας μεταφέρουν στόν πύργο... Καί τώρα, πριν φύγω, πρέπει να μου δώσετε την ύπόσχεσή σας πως δέν θα πάψετε ούτε στιγμή να έλπίζετε στο Θεό...

— Ναί, έλπίζω στο Θεό, τού οποίου είσαι ένας άγνός άγγελος, Άνθούλα, της είπτε, ό Κανδάλ συγκινημένος...

Τό βαρύ βήμα τού δεσμοφύλακος άκούστηκε έξαφνα να πλησιάζη.

Η Άνθούλα έγινε άφαντη σαν έλαφρή πνοή άνέμου.

Ο ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΠΑΡΕ

Μέ δση προφύλαξη και άν έκανε την πορεία του ό έξ Ούγενότος στρατός τού φίλου μας λοχαγού Ρολάνδου Φουλλιάκ, οί καθολικοί τόν είχαν πάρει μισοδιά.

Την ίδια μέρα που δολοφονήθηκε ό μαρκήσιος Βάτζας, ένας τοσκάνος είδε, μέ μεγάλο τρέμο, την παρέλαση τών κοιμητήσιων άνδρων τού Φουλλιάκ . Έπρεξε τότε άμέσως; στόν πύργο Ραλεμόνδων γιά να πη μέ μεγάλη ύπεροβολή, τά δσα είδανε τά μάτια του . Είπε π. χ. πως οί Ούγενότοι θα ήτανε πάνω από 3 - 4 χιλιάδες, όλοι τους καλά όπλισμένοι, σέφροντας παντού, άπ' όπου κι άν περνούσαν, τόν δάεθρο και την καταστροφή.

Μιά γριά, της; οποίος τού έτοιμόροπο καλυβόσπιτο βρισκόταν κοντά στόν πύργο, είπτε πώς; ή ώρα τέσσερες τού πρωί είχε έμπήσσει από ένα δυνατό θόρυβο, τόν οποίο άκουσε προς την διεύθυνση τού μικρού λόφου, εκεί όπου οί λοχηφόροι τού Μονμορανσύ συνήθιζαν να κρημνίζου; καταδικούς είνε θάνατο Ούγενότους.

Έβγη τότε τρομαγμένη άπ' την καλύβα της και προσπατωμένη από τού σκότος, πλησίασε μέ τρόπο κή είδε ένα από τούς Ούγενότους να σαρφαλώνη και στίς τρεις; άγχόνες και να κόπη τά σχοινιά τών κρημασμένων... Έστερα οί Ούγενότοι πήσανε τά κώματα κι' έξαφανίσθησαν σαν άερίκι !...

Η γριά τελείωσε την δήλησή της; την όκία όλοι οί παριστάμενοι άκουσαν μέ στόμα άνοιχτό από την κατάκληση και μάτια όρθάνοιχτα από τόν τρέμο...

Τέλος, ένας στρατιώτης, ό οποίος έπισκέφθηκε τού πρωί τού λοφου τών θανατικών έκτελέσεων, βρήκε τις άγχόνες άδειες και σέ μιά άπ' αυτές καρτωμένη μιά έπιγραφη που έλεγε μέ μεγάλα στοιχεία γραμμένα με αίμα :

ΚΑΤΑΡΑ ΣΤΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣ .

Ό Μονμορανσύ, γεμάτος θυμό, διέταξε να τού φέσιν τόν Άμβρόσιο Παρέ.

Ό χειροφρογος παρουσιάστηκε ήσυχος και σοβαρός.

Την έποχή εκείνη ό Άμβρόσιος Παρέ ήτανε μόλις τρανταδού χρονών . Η συνήθεια όμως της έργασίας, ή έπίμονη σκέψη, ή τισορκή;

ένταση τού πνεύματος, είχαν ατλανώσει τού πρόσωπό του μέ πρόωρες ρυτίδες . Τά μάτια του είχαν άρχισει ν' άσπρίζουν . Ήτανε χλωμός, όπως εινε συνήθως εκείνοι που άφιερώθουν τις νύχτες τους στή μελέτη . Μ' όλ' αυτά όμως τά μάτια του είχαν μιά λάμπη έντελώς νεανική .

Άν και δέν είχε άκόμα την παγκόσμια φήμη που άπέκτησε άργότερα, τόν Άμβρόσιο Παρέ ιν θεωρούσαν ήδη έξαρετική; άξιας χειροφρογ . Άν και ήταν δέ Ούγενότος, ό 'Ερρίκος Β' τόν ώνόμασε χειροφρογ τού άπό τού 1552 .

— Ά ! ήρθες, κύριε Άμβρόσιο Παρέ, φώναξε ό σταυλάρχης μέ τού συνηθισμένο τού άπότομο ύφος και ήρθες στην ώρα...

— Όταν ό γιατρός έρχεται στην ώρα, άποκρίθηκε ό Άμβρόσιος Παρέ θά ηη πώς; ό άρροστος δέν πάει καλά !

— Δέν είν' αυτό, κύριε, είμαι μανιώδης...

— Μιά ψυχρολουσία τού κεφαλιού κατευάζει θαυμάσια την μανίαν, έξοχώτατε...

— Δήμιε ! Δέν έχω καμιά ανάγκη άπ' τις ψυχρολουσίες σου .

Ό Παρέ χαμογέλασε .

— Σας παρακαλώ εξηγηθήτε, έκλαμπρότατε, είπτε . Τί σας συμβαίνει ;

— Τί μου συμβαίνει ; Θά τού μάθεις άμέσως άν και είσαι και σύ Ούγενότης...

— Είμαι, πραγματικώς, έκλαμπρότατε .

— Έ, λοιπόν αυτό με στενοχωρεί .

— Έπιτρέπεται να σας; ρωτήσω, έκλαμπρότατε, γιατί σας στενοχωρεί αυτό ;

— Γιατί θά κολασθή; ως είδωλόλατρης !

Μά αυτά θά τά πούμε άλλοις . Έκείνο που μ' έχει κάμει άνω - κάτω εινε τού ότι οί Ούγενότοι σήκωσαν τελευταία τού κεφαλί . Όπλιζούνται . Άπεθερασύνθησαν !

— Εινε φυσικό, έξοχώτατε . Άφου τούς καταδικάσετε, τί θέλετε να κήμιουν ; Τους προσβάλετε μέσα στα σπίτια τους; μέσα στα άδολά τους... Φυλαχθήτε λοιπόν, φυλαχθήτε !

Όι άντεκδικήσεις θά εινε φρικώδεις...

Ό Κοντσταντος άγρίεψε .

— Θάλετε να ύποχωρήσω, φώναξε, μπροστά σε μιά χούφτα από ταραχοποιούς ;...

— Η χούφτα αυτή μπορεί να γίνει στρατός, έξοχώτατε .

— Τόσο τού καλύτερο ! Μάχες ! Μά τις πληγές τού Χριστού ! Είμαι άνυπόμονος ν' άκούσω να ήχουν οί σάλπιγγες !...

— Η έκλαμπρότης σας δέν θέλει τίποτ' άλλο από μέσα ; ρώτησε τώρα ψυχρά ό Άμβρόσιος Παρέ .

— Όχι, κύριε . Ήθελα μόνο να μάθω άπ' τού σένα, πότε θα μπωρέσω ν' άνεβώ στόλόγο, γιά να πάω να τιμαρώσω τούς άχρείτους αυτούς Ούγενότους που άπεθερασύνθησαν...

— Μετά πέντε μέρες, έξοχώτατε .

— Μετά πέντε μέρες ! Χίλιοι διαβόλοι !... Άς εινε όμως . Θά δώσω προς τού παρόν σχετικές διαταγές στους αξιωματικούς μου .

Ό Άμβρόσιος Παρέ προσκύνθηκε και βήγηκε .

— Εάν ό άνθρωπος, αυτός δέν ήταν αριστικός, θά ήτανε μεγάλος χειροφρογος, ψιθύρισε ό Κοντσταντος .

— Έχτόπισσε άστερα τού χάλκινο κουδούνι του και παρουσιάστηκε ένας άκόλουθος .

— Όταν γυρίσει ό γραμματεύς μου, θά τού πής πώς; τόν περιμένο, διέταξε ό Μονμορανσύ . Καί τώρα πήγαινε να μου φέρης τού Σπαλατρώνε .

ΤΟ ΛΥΚΟΠΗΔΗΜΑ

Σέ λίγς λεπτά, ό Σπαλατρώνε μπήκε στην αίθουσα μέ τις συνηθισμένες του ρεβερέντες .

— Ά, ήρθες κύριε κοιμησούμενε ; τοίλες ό Κοντσταντος .

— Τού άμετέρας έξοκότης, ό πιο ταπεινότομο στρατιώτης ! άποκρίθηκε ή 'Ιταλός, μέ μιά άδαρίαία ύπόκλιση .

— Πόσοι διαθέσιμοι στρατιώτες εινε στόν πύργο αυτή τή στιγμή ;

— Ό Καισεμαρία εινε στό ντρόμο μέ ούνα ντουζίνα . Ό Λουβίλυ έπήρε ούνα πενήνταρία, ντινά να κτηληατήση όλόκληρο τού δάσο . Ό ντόν Ζίλο τού

Έσκοούλάπα ούνα γεκαπεντάδα .

— Πάτερ νόστερ ! χαμάλη ! τόσους αριθμούς γιά τού τίποτα . Ξεζ'ρωτώ, πόσοι άν-

τρες; μπορούν να μαζευτούνε

Πάντοτε αίμα... Πάντοτε σφαγή !..

